

AHOGY EGY PARKBAN

Ahogy egy parkban hárman
fogócskáznak vidáman,
sasszéznak körbe-körbe,
s kering velük a lárma,
s közben az est köréjük
leszáll, s beszáll közéjük,
s a kút, mely épp középén,
és a padok a szélen,
minden egyre sötétebb,
s a fogó tudatában
a fürge egerecskék
mint a tű, hegyesednek,
üveghangon nevetnek,
sikongva, sikítózva,
vagy csak kavics-csikorgás,
kavics-sírás a fülben,
a szándékok, a vágyak
ahogy homályosodnak,
zordulnak, kavarodnak,
egymásba gabalyodnak,
a kezdettől hová is?
ahogy tovapörögnek,
egymás nyomába lépnek,
egymás árnyához érnek,
s ahogy elkomolyodnak,
fa tűnik, lámpaoszlop,
gomolygó szürke foszlány,
szakadó pára-sálak,
a lélegzetük fogytán,
ki fog meg kit, ki fut még?
ki fut még azon is túl?
sikongva, sikítózva,
s egyszercsak vége, elmúlt.